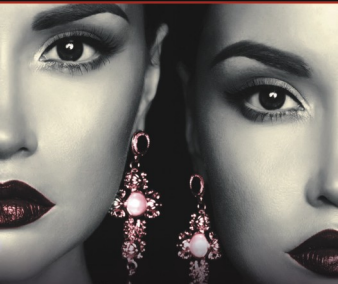

EVA HRAŠKOVÁ A KRISTÍNA JEŽOVIČOVÁ

Sestra

KRVAVÉ ŠENKY SÚ TENTORAZ
NAOZAJ KRVAVÉ

MOTÝL

Sestra

Copyright © Eva Hrašková a Kristína Ježovičová 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover photo © Nadya Korobkova / shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-097-1

EVA HRAŠKOVÁ A KRISTÍNA JEŽOVIČOVÁ

Sestra

VYDAVATELSTVO MOTÝL

APRÍL 2010

„Netušil som, že sa toľko zdržíme.“ Peter zaparkoval kúsok od hlavnej cesty. Vypol motor. Dorazili do cieľa. Telefón si rýchlo vsunul do vrecka riflí. Bez signálu, ktorý sa z ničoho nič stratil, presné súradnice odhalia len ťažko. Možno bude stačiť, ak sa dobre rozhliadne. Je predsa chlap. Žije síce v modernej dobe, no inštinkt má zakorenený v génoch, rovnako ako ženy strach.

Keď jej so vzrušením v hlase prezradil, aké miesto vybral na ďalší spoločný výlet, zbledla. Historky o Krvavých Šenkoch obiehali celé Slovensko, desili i obyvateľov Bystrice. Jedného celkom určite. Stačilo zadať do vyhľadávачa názov a už mala milión dôvodov, prečo sem nejst'. Vyratúvala strhujúce príbehy, ktoré zozbierala na internete. A tak mu celú cestu omieľala dookola to isté.

„Ide o dobrodružstvo,“ zasmial sa nad jej obavami. „Adrenalín je pri takomto niečom na prvom mieste.“ Záblesk očakávania v jeho pohľade prezradil, že nestrpí už žiadne námietky.

„Nemali sme sem chodiť,“ znovu rýpala, keď opatrne vystupovala z auta. Jednu nohu v štýlovej bielej teniske položila do vysokej neudržiavanej trávy, vzápätí zaváhala. Z vrecka bundy vytiahla mobil, no automaticky ho vsunula späť. Zahryzla si do spodnej pery. „Nie je to tu také malé, aby sme ten tvoj poklad objavili aj bez GPS.“ Peter si prešiel rukou po tvári. Nervózne prešľapoval pred dverami spolujazdca.

„Keď už sme tu? Neblázni. Pre istotu vezmi aj baterku.“ Kristína zalovila v úložnom priestore. Nahmatala podlhovastý tvar a baterku vytiahla. Nepustí ju z rúk za žiadnu cenu! Určite sa im zíde. Príjemné aprílové počasie ešte stále sľubovalo včasné zotmenie.

„Daj aj mne,“ načiahla sa po škatuľke cigariet, ktorú jej priateľ zamyslene držal v ruke. Sledovala smer, ktorým sa neprítomne díval. „To nech ti ani nenapadne!“

„Nerob paniku. Geocatching sa spája so zemou. Veď to už poznáš. Pochybujem, že by boli predmety ukryté v tých starých skvostoch,“ ukázal prstom na ruinu starej bytovky. Peter si potiahol z cigarety a niekoľko rovnako tvarovaných obláčikov dymu vyfúkol nad seba.

„Ty si buď slepý, alebo si totálne osprostel. Iba psychopat by niečo ukryl do lesa, pred ktorým je otrasná tabuľa s nápisom ZÁKAZ VSTUPU! Premýšľaj. Pri hre máme zažiť zábavu, nanajvýš adrenalín, ako si sám pred chvíľou povedal, a nie posrať sa od strachu!“ Kristína odklepala popol z cigarety, z ktorej si sotva raz potiahla. Hodila ju na zem a krúživým pohybom nohy uhasila.

„Tak ideme?“ provokačne sa usmial na svoju bojazlivú partnerku a podal jej ruku. Pevne mu ju stisla. Keď si uvedomila, že vyrazil opačným smerom, ako sa nachádza les, aspoň trochu sa jej uľavilo.

„V tejto budove vraj videli postavu chlapčeka. Mŕtveho,“ ukázala na okná s povybíjanými sklami.

„Naozaj by si si to mohla odpustiť,“ vykročil ešte rezkejšie. „Nejdeme točiť Akty X. O tvoje duchárčiny nestojím.“ Z vrecka rifiel vytiahol mobil a zapol navigačný systém, do ktorého ešte doma starostlivo naťukal súradnice. Stále žiadny signál. Pokúsil sa načítať ich ešte raz, no bezvýsledne. Mo-

bil strčil na svoje miesto. „Keď sa budeme držať spolu, bude nám to trvať dlhšie. Myslím si, že by sme sa mali rozdeliť.“

„Na to môžeš zabudnúť,“ Kika sa zakvačila do priateľovej ruky ešte pevnejšie. Strach, ktorý sa usídlil v jej pohľade, ho zlomil. „Ale,“ na chvíľu zaváhala. „Mám lepší nápad.“ Hoci nečakal žiaden nápad hodný Nobelovej ceny, dal jej šancu...

„Dajme si selfie pri tabuli obce a môžeš si urobiť zárez nad,“ zodvihla ruky a do vzduchu nakreslila úvodzovky, „postelou. Ďalšia úloha splnená.“

„A nebojíš sa, že by sme na tej fotke mali aj ducha?“ doberal si ju. Kristína urazene pustila jeho dlaň a vyrazila dopredu. Takmer jej nestačil. Dobehol ju až tesne pred vchodom do bytovky. Letmo pozreli jeden na druhého, aby sa utvrdili, že chcú vojsť.

„Aj tu je zákaz stupu,“ s úškrnom na perách prečítal skomolený červený nápis na bielej popraskanej doske.

Prevrátila oči. „Toto napísal niekto nesvojprávny a negramotný. Nech sa páči, páni majú prednosť,“ gestom ruky naznačila, že bude svojho partnera nasledovať.

„Donedávna si sa bila za emancipáciu,“ trhlo mu kútikom, no do ošarpanej budovy vstupovali bez slova. Svetlo zvonku mierne osvetľovalo priestory vnútri. Tieni, ktoré vrhali ich postavy, ich sprevádzali a kde-tu prekrývali špinu, ktorá sa rozťahovala nielen po podlahe, ale i stenách. Hneď na prízemí našli niekoľko kartónov, ktoré tu pravdepodobne v sutiňách zanechali dočasní obyvatelia. Kristíne niečo zapraskalo pod podrážkou a nebyť Petra, zosypala by sa na zem.

„Sklo,“ vyľakane zvreskla. „Daj ho preč!“ Uskočila tak, akoby jej črepiny prepichli topánky a spôsobovali neskuťotnú bolesť.

V momente ho odkopol. Vedel o jej panickom strachu z črepín, odkedy sa mu tanier vyšmykol z rúk, hneď prvý deň ich spoločného bývania. Zo začiatku jej paniku vôbec nechápal, no keď sa to opakovalo všade, kde sa trblietali drobné úlomky, vedel, že jej scény okolo skla sú seriózne, nie hrané.

„Baterku,“ natrčil k nej ruku. Napriek tomu, že bola odhodlaná nepustiť ju, neochotne mu ju podala. Aj tak sa musí sústrediť na to, čo má pod nohami.

Zasvietil na akési vedro, ktoré stálo v miestnosti bez okna. „Hľadáme nádobu, nezabúdaj,“ spresnil dôvod, pre ktorý do nej zasvietil, hoci sa ho na nič nepýtala. Obaja spozorneli, keď začuli akési šuchnutie, ako keď sa lem príliš dlhého kabáta pri náhlení obtrie o podlahu. Pomalými krokmi vychádzali z malej miestnosti. Tlkot srdc sa odrážal od prázdnych stien. Pred očami im prebehla čierna mačka.

„Kristove rany, odchádzam!“ zvraskla Kristína, len čo si uvedomila, že jej ešte stále nehrozí žiadne nebezpečenstvo a má čas ujsť.

„Nerob paniku, vždy sa dá všetko rozumne vysvetliť. Bola to len mačka!“ Slovo len zámerne zdôraznil, akoby viac-menej presviedčal i sám seba.

„Vraj tu našli tri mŕtve ženy,“ dobiedzala ďalej. Nemala čo stratiť. Nechcela tu stráviť ani minútu navyše. „Chceli ich krv pre...“ nestihla dopovedať, lebo ju prerušil.

„Prestaň s tými báchorkami! Obom nám to znepríjemňuješ. Myslel som si, že sa ti to bude páčiť. Namiesto toho vyťahuješ tristoročné povedačky starých ľudí!“

„Pre niečo vznikli, nemyslíš?“ jeho pohľad ju zamrazil.

„Ak chceš, počkaj ma v aute. Určite sme už na dosah.“

„Zabudni, že budem sama,“ neveriacky pokrútila hlavou.

Aj ona mala túto hru rada. Navštívili vďaka nej zaujímavé miesta nielen na Slovensku, ale v celej Európe, no z duše nenávidela všetky tie miesta, ktoré dýchali niečím, čo jej naháňalo strach. Krvavé Šenky vďaka ich povesti vyhodnotila ako najdesivejšie. „Peti, ty si vravel, že geo sa spája so zemou. Prečo sme teda vošli do tejto budovy?“ zmenila taktiku. Išla na neho medovým hlasom. Všimla si, ako zaťal sánku, zvrtol sa na päte a smeroval k východu. Bolo zbytočné pripomínať jej, že ešte pred chvíľou o prechádzke po prírode nechcela ani počuť. Opäť dosiahla, čo chcela.

„Tak hľadaj v okolí, neprehliadni nič, čo by mohlo čo i len trošku pripomínať úkryt. Nezabudni, nesmie na to pršať, nik by nechcel, aby predmety zmokli.“

Slnko sa už dotýkalo kopca, pred ktorým sa vynímal les, ktorý ho priťahoval už na začiatku. Majú maximálne hodinku, potom sa tmou hľadanie ešte viac skomplikuje. Nerád by sa vzdal a odišiel domov s prázdnyimi rukami. Možno mal naozaj radšej na toto dobrodružstvo vziať jedného z kamarátov. Ženská zbytočne vymýšľa. Všimol si, ako Kristína pchá ruku do nejakej diery v zemi. Zrazu sa jej vreskot ozýval celou osadou.

„Čo jačíš?“ dobehol k nej, kľakol si na kolená. Nedbal, že si ich zašpiní od trávy.

„Je, je tam,“ jachtala vyplašene. „Je mŕtva,“ ruky sa jej triasli ako pri zimnici.

„Kto je tam?“ zohýbal sa, svietil baterkou do diery, ktorá mohla mať dĺžku aj pol druhu metra, na konci sa kľukatila. Vyzerala ako pôvodné základy nejakej budovy.

„Mačka... Je tam mŕtva mačka,“ zašepkala. S neprítomným pohľadom vyzerala ako chvíľu pred zbláznením.

„Mačka? A pre mačku robíš cirkus?“

„Strčila som do nej prst. Je to zdochlina!“ znechutene si otierala zašpinenú ruku o trávnu.

„Tak si vytiahni dezinfekčné vreckovky a poriadne sa potieraj. Normálne si ma dostala.“ Priškrteným hlasom vydal zvuk podobný smiechu. „Bál som sa, že si skutočne niečo našla.“ Peter sa postavil a oprášil si zašpinené kolená. Pozrel sa pred seba a vtedy si všimol miesto, kde sa kedysi muselo vchádzať do starej pivnice pri krčme, o ktorej si aj on čo-to na internete prečítal.

„Myslím si, že som našiel, čo sme hľadali.“ Od vstupu do pivnice ich delilo možno desať väčších krokov. Kristína okolo seba pohádzala všetky použité dezinfekčné utierky. Túžba po odhalení miesta ho hnala vpred, a tak na ňu nečakal.

„Zabudni, že ich pred odchodom pozbieram. Sú na nich zvyšky zdochliny,“ všetky biele kúsky jednoducho prekročila a rozbehla sa za Petrom. „Varujem ťa, ak tam nebudú ukryté veci, ktoré hľadáme, beriem kľúče, sadnem do auta a nechám ťa tu. Hľadaj si to pre mňa za mňa aj do budúceho roka!“ postupovala pomaly za ním. Neznášala stiesnené priestory. Aj to bola jedna z jej fobií. No túto mali s Petrom spoločnú. Bola drobnejšia, a tak predpokladala, že ju bude chcieť presvedčiť, aby vstúpila prvá, ak bude vchod nižší alebo zúžený. No po adrenalínových zážitkoch s tými prekliatymi mačkami už riskovať nebude. Nepresvedčila by ju ani žiadosť o ruku, na ktorú čaká už dva roky.

„Je tu zámok,“ zamrmľal Peter a posvietil si na dvere baterkou.

„Tak tam určite nebude nič ukryté. Nikdy sa predmety nezamykajú,“ nazerala priateľovi cez plece, aby sa presvedčila, že sa nemýli.

„To je teda postreh,“ zarypol si tentoraz on. Chcel trochu odľahčiť napätú situáciu. „Podrž to svetlo, možno je to len naoko zatvorené.“ Pomykal starým zámkom a bez najmenšieho použitia sily sa po jednom cvaknutí otvoril. Odopol hrdzavú haspru a jemne potlačil zbité drevené dosky, ktoré mali pripomínať dvere. Ovalil ich stuchnutý zápach. Nápadne mu pripomínal pivnicu u starých rodičov, ktorú kým bol dieťa, používali na uskladňovanie a prezimovanie zemiakov a jablák.

„Sme v cieli,“ bol na seba hrdý. „Ideš prvá?“ Opäť len provokoval. Vedel, že zážitkov má na dnes dosť.

Prešiel dva kroky a svetlo baterky namieril do miestnosti. Vtedy ju uvidel. Nehybne ležala na zemi a mala ďaleko od prízrakov, o ktorých Kristína čítala. Krátke červené šaty sa jej rozprestierali okolo obnažených stehien. Všimol si očko na samodržiacich silonkách na neprirodzene vykrútenej nohe. Podvedome zapažil ruku, aby zabránil svojej priateľke vojsť. Naplo ho. Cúvol. Potom ešte o jeden krok. Kristína vyľakane cupkala von.

„Zavolaj políciu!“ zareval. V očiach ho čosi štípalo už od začiatku. Až teraz konečne vedel pôvod zápachu identifikovať. Neboli to zvyšky zimných zásob, ale pach hnijúceho mäsa, pleseň alebo niečo, čo mu nápadne pripomínalo vápno.

„Čo tam je? Peter, čo tam je?“ vyplašene na neho kričala, triasla mu ramenom.

„Žena. V tej pivnici je mŕtva žena,“ roztrasenými rukami vybral telefón. Snažil sa vytočiť stopäťdesiatosmičku, no telefón ešte stále neukazoval ani len náznak signálu. „Podme,“ rozhodol. Zdrapol Kristínu za ruku a vliekol ju k autu tak rýchlo, že takmer nestačila s dychom. Až keď si obaja

sadli do auta, zhlboka sa nadýchol, akoby mu práve vzduch v pľúcach mal pomôcť upokojiť sa. Zamkol auto. Ešte stále sa trasúcimi rukami vytiahol kľúče a pokúsil sa otočiť tým najväčším v zapalovaní. Pohli sa.

„Sleduj signál,“ precedil cez zuby.

Kristíne sa po lícach kotúľali slzy, no tentoraz nekládla zbytočné otázky, nečastovala ho výčitkami, že si dobrodružstvo vybral sám. Civela na mobil a potom cez okno a znova na mobil. „Už,“ zašepkala, keď sa dostali zopár metrov za značku dediny. Peter jej vzal telefón z rúk a opäť vytočil trojmiestne číslo. Po treťom zazvonení pevným hlasom povedal: „Našli sme mŕtvu ženu.“ Napätie v aute sa dalo krájať. Jeho priateľka bezducho pozerala do prázdna, no podvedome sa sústredila na každé slovo, ktoré mu vyšlo z úst. „V Krvavých Šenkoch. Samozrejme, počkáme vás.“

O päť rokov neskôr

I.

„Mám to!“ vykrikla uznanlivo sama pre seba Rebeka Zimová, len čo zatvorila dvere auta. Ako psychologička s niekoľkoročnou praxou predpokladala, že klienta presvedčí, no francúzske vedenie bolo tvrdším orieškom, ako si spočiatku myslela. Prevetrali ju z každej strany, zaujímali ich nielen fakty, ale aj detaily. Nezaskočili ju ani trojhodinovou diskusiou o produktoch, ktoré sa im rozhodla predstaviť. Otázky padali z každej strany a ona im veľmi presvedčivo čelila. Milovala svoju prácu. Stačilo by, ak by vzali jeden z produktov, ale oni sa predbežne rozhodli vziať všetky tri. Takto si zabezpečí nadštandardný príjem, ale hlavne zamestná hlavu. Musí. Inak ju spomienky opäť stiahnu a to nesmie dovoliť.

Keď vyšla z mesta pod Urpínom na rýchlostnú cestu, zavolala vo vrecku moderného čierneho kabáta a vytočila číslo s najčastejšou frekvenciou volaní.

„Čakám len dobré správy,“ ozvalo sa prívetivo. Podvedome jej pery zvlnilo do úsmevu.

„Nič iné som ti ani nechcela povedať. Dostala som ten projekt. Lepšie povedané, všetky tri.“ Predstavila si, ako v kancelárii prejde k oknu a zahľadí sa na centrum mesta pod snehovou prikrývkou. Presne vedela, že telefón drží

v pravej ruke, zatiaľ čo ľavá zablúdila do vrecka čiernych nohavíc, ktoré ju ešte ráno prinútil prežehliť.

„Šikovné dievča,“ povedal polooficiálne. Na chladné pochvaly bola zvyknutá. Lukáš Kováč ich mal zažraté hlboko v krvi. Ako vysokoškolský pedagóg neprekypoval emóciami. Hlavne nie pozitívnymi. A chválospevy, ak sa jej niečo podarilo, nezažila. Práve v tom sa skvele dopĺňali. Ona občas zabudla, že žije so suchárom, on si občas neprípúšťal, že ho má vďaka svojej profesii poriadne prekuknutého.

„Čakám odmenu. Podľa možností sladkú,“ medovo zatiahla. Predstavila si, ako jej prechádza prstami po zátylku a následne ju vášnivo bozkáva, ako na začiatku ich vzťahu. Tie časy boli však nenávratne preč, preto ju popíjanie horúcej čokolády v príjemnej kaviarni uspokojí omnoho viac. „Skočíme do Music caffè?“

„Tak sa ponáhľaj,“ v telefóne okrem jeho hlasu začula ešte ďalší. Ženský. Nieкто vošiel. Pozrela po očku na hodiny. O tomto čase zvykne mať konzultácie.

„Nenechaj ich čakať, ešte si to s nasávaním vedomostí rozmyslia,“ zahnila predstavu mladej študentky v ultra-krátkej minisukni. Ešte si príliš živo pamätala zbrane, ktoré s Karin najčastejšie počas štúdia využívali. Tie ďalšie boli prísne tajné a výlučne ich. Presne vedeli, aké pózy ich zámeny prezradia, ako sa nemôžu smiať, aby boli jednoducho odlíšiteľné.

„Musím končiť. Dávaj si pozor a ozvi sa, keď budeš vchádzať do Trnavy. Vyzdvihnem ťa vo firme.“ Ako vždy praktický, ako vždy bez zbytočných sladkých rečí. Už aj zabudla, ako chutia. Pridala zvuk rádia a okrem cesty stíhala sledovať zasnežené kopce, ktoré sa prelínali s rovinou, čím viac sa vzdäľovala od Bystrice.

Rekapitulácia dnešného dňa spôsobila, že sa opäť sústreďila na cestu, až keď si všimla ostré červené brzdové svetlá auta, ktoré ju predchádzalo zľava. Obmedzujúco sa zaradilo pred ňu. Automaticky stúpila na brzdú. Úspešne sa vyhla nepríjemnému šmyku aj zrážke. Intenzita padajúceho snehu sa stupňovala. Výhľad na cestu sa zhoršoval.

Kúsok pred Nitrou blikali na návesnej tabuli upozornenia na klzký povrch vozovky. Už len zopár desiatok kilometrov a bude vo firme. Odovzdá kolegovi služobné auto, aby sa zajtra nemusela do práce ponáhľať. A potom zavolá Lukášovi. Kým príde, zreferuje šéfke informácie o obchode, ku ktorému už postačí dotiahnuť iba zmluvy. Úspech ju hrial pri srdci. Ešte viac ju tešilo, že kopec práce ju zamestná na najbližšie dva-tri mesiace. Prekryje si ním najkritickejšie obdobie. Psychologické profily, tristošesťdesiatstupňová spätná väzba, participácia pri náboře zamestnancov, bude to naozaj pestré. Navyše, sľúbila nejakej študentke, že jej pomôže s výskumom do dizertačnej práce. Spojí príjemné s užitočným. Z rádia sa ozval hlas jej obľúbeného moderátora. Sľuboval novinky z ciest, automaticky pridala hlas.

„Pre kamióny je uzatvorený horský priechod Donovaly, Šútovce, a cesta prvej triedy číslo šesťdesiatštyri v úseku Nitrianske Pravno – Fačkovo sedlo. Pozor si dávajte aj na ostatných horských priechodoch, kde rýchlo mrznúca vrstva nového snehu spôsobuje poľadovicu. Rýchlostná cesta R1 je pre vážnu nehodu medzi Nitrou a Sereďou neprejazdná. Buďte opatrní, polícia odkláňa dopravu na Hlohovec po ceste v smere na Rišňovce. Teraz si pustíme niečo, čo vám spríjemní...“ Rebeka rádio nahnevane stíšila, akoby práve ono mohlo za to, že sa jej cesta domov značne natiahne.

Nepotrebuje spríjemniť cestu. Dúfala, že aspoň jeden deň dorazí z práce v normálnom čase. Nervózne plesla po volante. Zo sedadla spolujazdca zobrala telefón. Zavolá Lukášovi, že sa zdrží viac, ako predpokladala. Mohol by ju počkať v meste. Nešikovne vytočila jeho číslo, no nik to nebral. Sklamane ho hodila do priehradky vedľa riadiacej páky.

Autá pred ňou spomalili tak, že musela podradiť rýchlosť. Po niekoľkých metroch opäť. Všetci podľa pokynov príslušníkov policajného zboru opúšťali rýchlostnú cestu. Možno by jej uniformovaných mužikov prišlo ľúto. V takomto počasí neradno ani psa von vyhnať a oni musia riediť premávku. Ale po skúsenostiach spred piatich rokov ich pomyslene všetkých hodila do jedného vreca. Naň nalepila nálepku – nemožní. Opäť podradila a slimačím tempom opúšťala cestu, ktorá jej sľubovala pomerne rýchly dojazd. Nasledovala autá pred sebou podľa pokynu ďalšieho mladého muža v zelenej reflexnej bunde. Až vtedy jej zaplo. Cesta, na ktorú ju polícia navádzala, bola cestou, po ktorej už nikdy v živote nechcela prejsť. Vyschlo jej v ústach. Volant zovrela tak silno, až jej zbeleli hánky. Cítila, ako sa celá chveje.

„Pôjdem za ostatnými, v zhustenej premávke sa mi nemôže nič stať,“ utvrdzovala sa nahlas. „Je to len sprostá cesta,“ zahryzla si do pery tak silno, že v ústach pocítila chuť železa. Poriadne stúpila na plyn, auto sprvoti chytilo mierny šmyk, no vzápätí sa ustálilo na ceste. Čaká ju skúška odvahy. Nevie, či je až taká odvážna. Február. Ako to vtedy vraveli? Mohla tam ležať aj dva mesiace. Čas smrti sa nedal presne určiť pre zimu, ktorá telo udržala v pôvodnom stave, a pre vápencovú pôdu...

„Čert aby to vzal! Dopekla aj s nespravodlivým svetom,“ po pravej strane míňala reštauráciu, v ktorej sa boli s Lukášom zohriať. Nalial do nej horúcu slepačiu polievku, ktorú aj tak na tom prekliatom mieste celú vyvrátila. Čím väčšími sa približovala, tým rýchlejšie jej bilo srdce. Dýchalo sa jej ťažšie. Uvoľnila si všetky gombíky na kabáte, odopla bezpečnostný pás. Jediným tlačidlom vypla kúrenie. Potvorila si okno. Ladovými rukami silnejšie zovrela volant. Potrebovala vzduch. Čerstvý vzduch. Potrebovala sa zhlboka nadýchnuť.

Už len pár metrov ju delilo od tabule, ktorá označovala časť Lehoty, ktorú z duše nenávidela. Rádio v aute stratilo signál. Ničil ju šum, ktorý sa ozýval z reproduktorov. Prišlo jej nevoľno. Vedela, že musí okamžite zastáť, inak sa stane nešťastie. Rovnako vedela, že nemá fyzický problém, že je to trauma, ktorú nedokázala prekonať. Toto miesto na ňu dýchalo smrťou a tá mala Karininu tvár. Psychická bolesť je často horšia a ťažšie liečiteľná ako fyzická. O tom vedela svoje, no absolútne to nedokázala kontrolovať. S roztrasenou rukou stlačila výstražný trojuholník, no napokon ho impulzívne stisla ešte raz a rozhodla sa, že nebude zmätkovať v tomto nečase a auto zastavovať pri krajnici. Načiahla sa za taškou na sedadle spolujazdca a lovila v nej. Zrak upierala pred seba.

„Všetko je v poriadku. Nebudem sa tam pozerieť. Budem sledovať len cestu. Nič iné, iba cestu,“ mumlala si popod nos medzi dúškami perlivej minerálky, ktorými si ovlažovala pery.

„Všetko je v poriadku,“ opakovala si dookola, zhlboka sa nadýchla. Napočítala do päť, potom všetok vzduch vydýchla. Zopakovala to ešte dvakrát. Dychové cvičenia radila

všetkým svojim klientom na zníženie stresu. Nie vždy však zaberali podľa jej predstáv a štúdií, praktizovaných na vybraných vzorkách ľudí v krízových situáciách. Keď sa trochu uvoľnila, privrela okno, aby neprechladla. Po toľkých rokoch ešte stále potrebuje využívať rady psychiatra, ktorého pomoc vyhľadala, keď sem zavítala po prvýkrát. Po toľkých rokoch ešte stále spomienky spaľujú. Zažmurkala. Obraz Karin pred auta zmizol...

„Mala by si si ľahnúť, ráno skoro vstávaš,“ Lukáš sa zaprel o sedadlo kancelárskej stoličky, na ktorej Rebeka sedela, celou hmotnosťou. Pevnými ramenami lemoval jej trup a nasával vôňu jej vlasov. Napriek sľubom, že si spolu vyjdú, aby oslávili úspešný obchod, odviezli sa rovnako domov. Vyzdvihol ju až niečo pred siedmou. Bola príšerne rozrušená. Pohľad vystrašenej srnky striedali slzy, ktoré sa jej kotúľali po tvári celú cestu. Neodpovedala na žiadne otázky. Až po sprche, keď si k nemu prisadla na gauč, s pohľadom upreným do prázdna, mu rozpovedala o svojej ceste domov. Pohladkal ju po stehne, ktoré jej vykúkalo spod županu. Nepovedal nič. Opakoval by sa, ako miliónkrát predtým, a ona by sa uzavrela ešte viac do seba.

Jej postoj k smrti dvojčaťa mu naháňal strach. Ich debata o Karin sa skončila zakaždým rovnako. Rebeka sa rozplakala, odohnala ho od seba so slovami, že nikdy nebude rozumieť putu, ktoré ich spája. Zopárkrát ju upozornil, že použila prítomný čas. Potom sa zatvorila v pracovni a opäťovne vytiahla zo zásuvky novinové články s fotografiami

z miesta činu. Prezerala si ich znovu a znovu, až kým únavou nezaspala.

„Pôjdem,“ odtiahla sa od neho, akoby jej bol jeho dotyk nepríjemný. Sklamane sa narovnal. Pyžamo sa mu v rozkroku mierne vydúvalo. Ako vždy, keď bola na blízku.

„Pod' teraz so mnou. Chcel som...“

Prudko sa k nemu otočila. Jej chlad ho zmrazil. „Čo si chcel?“ premerala si ho od hlavy po päty. Aj ona si všimla, že po nej túži. „Jediné, čo odo mňa chceš, je sex? Je ti jedno, ako sa cítim, čo prežívam, podstatný je pre teba len sex?“ tón, ktorý použila, sa mu vôbec nepáčil.

„Prestaň, Rebeka!“ O krok ustúpil, nevedel čo s rukami. Nakoniec si ich prekrížil na hrudi. Keby ju nezaujímal geopatogénne zóny, o ktorých si práve vyhládávala články na internete, určite by podľa jeho postoja zhodnotila, že v ňom vyvolala nevôľu. Na to bola expert! Momentálne však riešila dôležitejšie veci ako psychické rozpoloženie svojho životného partnera a všímanie si priepasti, do ktorej sa rútil ich vzťah.

„Nemôžeš sa donekonečna hrabať v jej smrti! To ti sestru nevráti! Zblázniš sa z toho! Rozumieš? Ty si predsa psychológ, ty máš v tomto z nás dvoch navrch! Už sa spamätaj. Je to päť rokov! Karin je mŕtva. Mrzí ma, že si dnes musela prejsť cez to prekliate miesto. Ak by som mohol vrátiť čas a vedel by som, že sa to stane, bol by som šiel s tebou. Ale nemôžeš donekonečna riešiť prípad, ktorý aj polícia odložila do zabudnutia!“ zvrtol sa a bez toho, aby počkal na protiargumenty, vyšiel z detskej izby, ktorú dočasne upravili na pracovňu.

„Nič v živote sa nedeje náhodou. No ty to nepochopíš!“ kričala jeho chrbtu. „Karin zariadila, aby som tadiaľ dnes